

TIBIKÉM

Engem úgy elkezdett érdekelni minden, mint a fene. Anyunak néha már rám kellett szólni, hogy ha még egy kérdést fölteszek, akkor összegemkapcsolja a számát. Apu meg mogorva lett, hogy biztos valaki másnak a gyereke vagyok, és amikor a génekről volt szó a tévében, mindig kiment cigarettázni, és a csatornáról leereszkedő pókokat hajkurászta a parázzsal.

A nagy érdeklődésnek az lett a vége, hogy elsőben mindenből ötös lettem, kívülről tudtam az összes könyvet, némelyiknek még a vonalkódját is.

Tudni akartam például, hogy mi történik az emberekkel, amikor eltemetik őket. Apu szerint semmi, a világ ugyanúgy megy tovább, ezért nem is érdemes se élni, se meghalni. Az ember csak egy porszem a fogaskerekűben.

Egy éjszaka aztán kiszöktem a temetőbe, és kinéztem magamnak egy sírt, egy kisfiút temettek oda huszonkilenc évvel ezelőtt. A kis kerti ásómmal elkezdtem ásni, de nagyon lassan haladtam, és beláttam, hogy reggelig se végzek vele, csak legföljebb tüdőgyulladást kapok. Éjfél után már aludtam is, és másnap, amikor iskolából jövet bementem a temetőbe, megnéztem a sírt. Egy idős néni

ült mellette a padon, és egy termoszból itta a kávéját. Kicsit szégyelltem magam, mert akkor éreztem először, hogy olyasvalamit akartam megtudni, amihez semmi közöm. Leültem a néni mellé a padra, az ölembe húztam a tornazsákot, és együtt hallgattunk. Akkor akkorát sikított, hogy be kellett csukni a szemem. Annyira hasonlítottam a kisfiúra, hogy azt hitte, én vagyok az. Amikor megnyugodott, elbeszélgettünk, és azt mondta, a fia öngyilkos lett kilencéves korában, mert beleszeretett egy lányba, aki nem viszonzta a szerelmét, és bevette a néni altatóit. Azt mondta, azóta nem tud aludni.

Aztán az is nagyon érdekelt még, hogyan csinálják a szexet. Először anyuékát akartam kilesni, de a kulcslukon keresztül csak az ágy végén a lábukat láttam. Egyszer kipróbáltam, hogy odaraktam egy radírt a küszöbhez, de apu olyan erős, hogy a radírral együtt becsukta az ajtót.

Nem maradt más hátra, megkértem a Zsófit, hogy próbáljunk meg szexelni, anyu szerint úgymint a saját kárán tanul az ember. Először azt mondta, hogy ő már túl van rajta, és egyáltalán nem volt jó, de a kedvemért, ha nem mondom el az osztályban, akkor kipróbálhatom. Kérdeztem, hogy csináljuk, mire azt mondta, neki mindegy, de először is izguljak föl. Levette a ruháját, és lefeküdt a fűbe, én meg ráfeküdtem. És akkor jött a szűnyogirtó repülőgép, és lepermetezett minket. Hát, nem volt valami nagy élvezet. A Zsófi úgy tudta, ha beindulnak a hormonok, akkor sokkal olajozottabban megy majd minden.

Amikor aznap hazaértem, nagyon öregnek éreztem magam. Néztem vacsora közben a szüleimet, és végig az járt a fejemben, hogy nyolc és fél évesen túl vagyok az első kefélesen. Utána nagyon jól aludtam, és másnap nem kérdeztem semmit.

Anyu azonnal megmérte a lázamat, belém nyomott hat szem vitamint, és megkérdezte, miért érzi ő gyanúsnak ezt a nagy hallgatást. Eddig az ilyesmi kérdések soha nem érdekelték, legföljebb az, hogy hogy a lófaszba fagyott el a kerti csap, mikor ő pontosan emlékszik, hogy elzárta, mert aznap este lett életében először hármasa a lottón.

Gondoltam, elmondom neki a Zsófit, de majd biztos csak nagyképűnek tart, mert nem úgy ismeri azt a kislányt, aki szóba áll a fiúkkal. Aztán mégis elmondtam neki, és fölhívta apát telefonon, hogy most mi legyen. Apu mindjárt megnézte az interneten, hogy hány éves kortól indul be a spermatermelés, de nem találta meg, ezért nekem kellett részletesen beszámolni, hogy volt-e kilövellés vagy nem volt. Én meg igazából nem tudtam válaszolni, mert ahhoz több tapasztalatra lett volna szükségem. Még csak az hiányzik, hogy ez a gyerek alsós létére úgy belevágjon a szexbe, mint nyulat a lecsóba.

Este apu leitta magát, mert magát hibáztatja. Sokkal hamarabb el kellett volna kezdeni a szexuális fölvilágosítást, de valahogy nem jöttek a szavak a szájára. Kértem aput, hogy akkor legalább egyszer hadd nézzem végig őket, és majd akkor abból biztosan tanulok, de apu hallani sem akart róla, mert a nézés nem helyettesítheti a tudást.

Mindig is anyu volt a talpraesettebb, úgy-hogy szépen elmondott mindent az órális szextől az análisig, hogy mire kell figyelni a nőknél, és ne higgyek a kurváknak, akik azt állítják, hogy érzélem nélkül is szeretheti egymást két ember.

Apu hallgatott és bólogatott, itta a sört, aztán bealudt. Annyit azért még mondott, hogy soha ne hízzak el, mert kövéren harminc százalékkal kevesebb élvezet van a kefézésben, és erre le merné tenni a nagyesküt.

Attól a naptól kezdve úgy láttam, hogy minden összefügg, és ezeket az összefüggéseket nekem ismernem kell, ha nem akarok nagy hülyeségeket csinálni.

Az iskolában egy hét gondolkodási időt kaptunk, utána kellett bemondani, hogy ki mi szeretne lenni. Kérdeztem a Zsófit, hogy ő mit választ, de nem tudta eldönteni. Mondom, mit szeretsz a legjobban? Azt mondta, önkielégíteni. Akkor legyél pornósztárszínész. Zsófi úgy diktálta be, hogy p. színész. Mi az a p., értetlenkedett az osztályfőnök. Azt mondta a Zsófi, hogy prima primisszima-díjas színész. Az osztályfőnök előre gratulált neki.

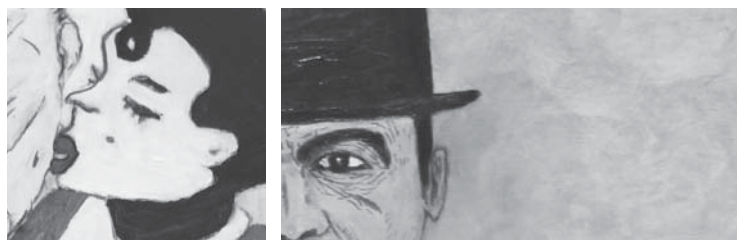
Aztán én jöttem sorra. Tibikém, te mindig mindent annyira tudsz.

Néztem a tanárnőt és mosolyogtam, mert megértettem az összefüggést. Tibi, kém. Nem mondtam meg neki, hanem azt válaszoltam, hogy szilikátmérnök. És attól kezdve tudtam, ha valami engem érdekelni fog ezen a világon, akkor az az ipari kémkedés. Tudás és kaland kell a gyerekeknek, ha felnőtt akar lenni.

Három hét múlva orvosi vizsgálaton vett részt az osztály, ahol megállapították, hogy leukémiám van. Csöppet sem lepődtem meg rajta, a kém ebben is benne volt.

Délután Zsófi-val játszottunk volna, mielőtt megkezdik a kemoterápiás kezelést, de azt mondta, ő nem tud játszani egy halálraítélttel, és mennyire sajnálja, hogy mi már nem tudjuk kipróbálni a felnőtt szexet, mert addigra elvisz a betegség.

Mondtam Zsófinak, hogy ne keseredjen el rajta, egy igazi kém nem fél a haláltól, sőt kíváncsi rá. Zsófi szerint én egy hős vagyok, akinek már gyerekkorában szobrot kellene állítani.

Anyukám eleinte sokat sírt, aztán már csak karikás volt a szeme, én pedig arra kértem a szüleimet, hogy mondják el, milyen a halál. Ők azt állították, hogy meg fogok gyógyulni, csak akarni kell, a rákos betegségek többségénél az akaraterő a legfontosabb, hogy akarjak élni.

Sok mindent tudtam, de azt nem, hogy milyen akarni élni. Hát ez a baj, kisfiam. Apu megpróbálta elmagyarázni, hogy az ember fejében lévő gondolatok elektromágneses sugárzás formájában befolyásolják a test folyamatait, és képesek a biológiai változások létrehozására, de a temetés után már ő sem gondolta ezt komolyan. Anyu aznap este zokniban aludt, apu meg fölment négyezer kilencért egy cigánylányhoz.